

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://www.dsshop.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek:
<http://bibliotek.dis-danmark.dk>

Danske Slægtsforskere:
<https://slaegt.dk>

Carl Emil Kirketerp

1821—1902

Carl Emil Kirketerp

1821—1902

Trykt som Manuscript

Odense

Fyens Stiftsbogtrykkeri (Dreyer).

1902

Carl Emil Kirketerp, Søn af Grosserer Hans Kirketerp og Hustru Marie Christine Sundorph, var født i Kjøbenhavn 29. December 1821, blev Student fra Borgerdydsskolen i Kjøbenhavn 1839, theologisk Candidat 1846, personel Capellan for Rerslev og Vin-
dinge 1852, 1853 Hjelpepræst (const. Capellan pro loco) for Hyllested, Venslev og Holsteinborg, 1861 Sogne-
præst for Uldum og Langskov i Jylland, 1877 for Greve og Kildebrønde i Sjælland, tog 1898 sin Afsked og flyttede til Bramminge i Huset hos sin Datter og Svigersøn, Læge P. N. Fenger; her døde han, ramt af et Slagtilfælde, efter en Uges Sygeleje 1. October 1902, 80 Aar gammel. — Gift 11. Sep-
tember 1861 med *Hedevig Antoinette Vilhelmine d'Origny*, født i Kjøbenhavn 10. Maj 1822, død i Greve 22. Marts 1894, Datter af Kammerherre og Oberst, Commandant i Kjøbenhavn Frederik Julius d'Origny og Hustru Anna Hedevig Schultz.

Tale

holdt i Greve kirke den 7. Oktober 1902

ved

pastor emer. C. E. Kirketerps begravelse

af

hans gudsøn og kapellan **F. G. Fenger,**
sognepræst i Lindknud.

I slutningen af åbenbaringens bog tales der om det herlighedsrige, som Kristus en gang vil oprette, når denne jord med dens synd og dens sorg er for-gæet. Der nævnes også de, som ej kan faa del i herlighedsriget; der nævnes således afgudsdyrkere og løgnere. At sådanne, som ikke vil tjene og ære den sande Gud, men dyrker afguder, udelukker sig selv, kan man let nok forstå, og ligeså, at løgnere ikke kan indgå i det rige, der skal oprettes af Jesus Kristus, der selv er sandheden; men mere underligt kan det falde os, at der blandt disse, som ej kan faa Del i den fuldkomne Herlighed, nævnes de fejge. Vel er det så, at fejghed sikkert af alle vil blive betragtet som en last; men at den skulde være en sådan last, at den udelukker fra Guds rige, kan måske synes underligt lige strax, når man hører det. Og vel vil vi alle kalde mod for en dyd, men at det skulde være en dyd, som er nødvendig for at indgå i Guds rige, falder os vel noget mærkeligt.

Lad os imidlertid give nærmere agt på, hvorledes fejghed har vist sig i verden, og vi vil da se, at den er en Følge af syndens herredømme over mennesker.

Første gang, fejghed kan nævnes i verden, var den gang, da vore første forældre havde syndet; da blev de bange for Gud, de blev fejge og skjulte sig blandt havens Træer, medens de tidligere frimodig

var kommen til ham, når han vilde vandre med dem. Det var bevidstheden om deres brøde, som havde gjort dem fejge, og når siden et menneske bliver fejgt, så er det en mer eller mindre klar bevidsthed om som synder at være under dødens magt, der fremkalder fejgheden.

Vi kan ogsaa fra den hellige skrift drage et andet eksempel på fejghed frem. Det er den gang, Peter fornægter sin Herre skærtorsdag nat. Der ser vi let, hvor nøje synd og fejghed er knyttede til hinanden, og disse to eksempler kan ret vise os, hvorledes fejghed er en frugt af synd og selv frembringer synd.

Ser vi derimod på fejghedens modsætning, modet, så giver vi agt på, at det rette mod, det, der ikke er overmod, netop er en frugt af en god samvittighed og af bevidstheden om at gå på Guds veje.

Hvis nu nogen vilde spørge, hvorledes da et syndigt menneske kan blive et modigt menneske, så vil jeg svare ved at minde om, hvorledes det gik Gideon, der var krøbet ned i sin vinperse som en fejj mand for der, uset af fjenderne, at tærse noget korn. Da kom Herrens engel til ham med bud om Herrens kald, og Gideon stod frem som en modig mand, der havde fået mod ved Guds ånd, og besejrede de fjender, han tidligere havde skælvet for. Og jeg vil minde om, hvorledes det gik den første discipelskare, der samledes af frygt for Jøderne bagefter lukkede døre, indtil Ånden var udgydt over dem; men da Pentecost var sket, og Guds ånd var kommen over dem, da trådte de frimodig frem og vidnede både for Jøder og hedninger om ham, som er vejen til livet. Vi ser således, at

det, der giver mennesket det rette mod, er Guds ånd, der er stærk i de svage. Det er også Guds ånd, som må styrke os, at vi kan blive stærke og modige i den livskamp, som ligger for os. Skal vi tage modet selv, da bliver det kun til overmod, til det at nære store tanker om os selv og til hovmod; men hovmod fører ikke til livet.

Gud vil hjælpe os til at blive modige ved Ånden, som råder i hans menighed, og vi kan forstå, at han netop kan hjælpe os til at fatte det rette mod ved blandt os at lade leve og virke mennesker, som har det rette mod; ti har man en modig anfører, så er det ikke så svært at følge efter.

Derfor mener jeg, at vi har god grund til at sige Gud tak, fordi han har ladet gamle pastor Kirketerp leve blandt os, thi han var en modig mand i dette ords gode betydning.

Han var langt fjærnet fra overmod og nærrede ikke de store tanker om sig selv, tværtimod har jeg ofte beundret det mod, hvormed han kunde tilstå sine egne fejl og sine egne skrøbeligheder. Hans mod viste sig ved, at han altid stræbte at gå den lige vej fremad uden list og uden rænker. Når han var forvisset om, at han gik på Guds vej og i Guds ærinde, da gik han rolig, om så end menneskene spottede og hånede ham. Lø mennesker ad ham, så kunde han le med, men han gik *sin* vej lige frem. Han var ikke bange for at sige sin mening, selv om den var dadlende, og det overfor baade høje og lave.

Mange gange kunde det hænde, at mennesker blev vrede på ham, navnlig når de ikke kendte ham

nøjere; men kændte man ham, så erkændte man, at selv om hans dadel var bestemt udtalt, så var den dog altid båret af kærlighed og fremkom, fordi ens ve og vel lå ham paa sinde, og fordi han gjerne vilde hjælpe andre til at leve efter Guds vilje, ligesom han selv inderlig stræbte derefter.

Mere end en gang har jeg set ham tvivlrådig om, hvad han skulde gøre, så tvivlrådig, at det kunde synes, som om den karakterfaste mand var bleven karaktersvag, men længe varede det ikke, inden han atter var som før, klar over, hvad han vilde, rolig og modig. Hver gang havde jeg en bestemt følelse af, at han ret inderlig havde talt med sin Gud om den sag, som han var i tvivl om, og når han da havde fået klarhed over, hvad der var Guds vilje, så var han sikker og rolig og kunde bære, så at sige, hvad det skulde være.

Men netop fordi han modig vandrede Guds veje, derfor var hans liv præget af kærlighed; ti Gud er kærlighed. Hvor kunde han ikke glæde sig over alt, hvad der var godt og ædelt! og hvor kunde han ikke med kærlighedens tålmodighed bide og vente paa, at de gode spirer skulde udfolde sig og bære frugt! og hvor kunde han ikke med kærlighedens langmodighed bære over med det, som var svagt og skrøbeligt, når han blot midt i al skrøbeligheden kunde se en ærlig stræben efter at nå fremad og opad. Kun hvor han mærkede løggen, vendte han sig bort.

Hvor kunde hans hjærte ikke rumme mange! og hvor trofast var han ikke i sin kærlighed! ikke mindst overfor sine sognefolk, og mødte han kærlighed,

voxede hans kærlighed. Greve og Kildebrønde menigheder omfattede han med stor kærlighed og vilde, at der ved hans bære skulde bringes dem en tak for den kærlighed, han og hans nærmeste havde fundet hos dem.

Han havde kærlighed til sine menigheder og bevarede den, fordi han levede for at være præst, og selv om han tog sin afsked, så blev han dog ved at være *en præst* til sin sidste stund.

Derfor må vi, som har kendt ham, sige Gud tak for ham; ti var han end. som vi alle, et syndigt menneske, som kun kan frelses ved troen på Jesus Kristus Guds søn, så kan han dog tjene os som vejleder derved, at han havde fået nåde til at leve som en modig mand.

